

2137 23. Marts 1891: 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen. 2138

som i det væsentlige stemme med, hvad der blev foreslaaet af Regeringen. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at foruden Reglen om Fattighjælpen i de 6 Maaneder staar der en Bestemmelse om, at hvis der er Grund til at antage, at den vil vedvare et saa langt Tidsrum som det, der foranlediger Hjemsendelsen, kan Hjemsendelsen kun finde Sted, naar den kan ske uden at forringe den trængendes Udgang til at skaffe sig selvstændigt Erhverv. Den sidste Bestemmelse kunde der indvendes noget imod, men jeg skal gøre opmærksom paa, at det jo er Kommunalbestyrelsen, der skal skønne i den Retning, og ikke vedkommende Person selv. Jeg indrømmer, at disse Bestemmelser ere blevne mere humane end tidligere, men jeg kan dog slutte mig til den Hovedtanke i Lovforslaget, at overfor enkelte Personer kan man gaa strengt til Værks, men overfor Familier maa man ikke være alt for hurtig til at sende hjem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Hjemsendelsesbestemmelserne, selv om de komme til at staa som her, ville komme til at virke nok saa stærkt, som de gøre nu i en bestemt Retning. De ville efter min Mening komme til at virke saaledes, at man paa en Maade vil være mere tilbøjelig til at faa de trængende hjemsendte, naar Hjemsendelsen overhovedet skal finde Sted, end man har været hidtil. Hidtil har man staaet overfor Købstæderne og Rjøbenhavn saaledes, at man kun kunde faa refunderet 16 Skilling for Hovedpersonen og 8 Skilling for Bipersoner. Herefter kunne de faa refunderet i Forhold til alt, hvad de yde, og det er de vedkommende Forsørgelseskommuner, Rjøbenhavn og Købstæderne, der bestemme Udelsen. Jeg tror, der vil blive nogen Tilbøjelighed i Landdistrikterne til at kræve Hjemsendelse til Købstæderne netop i Henhold til denne Paragraf, og derfor er det ogsaa rigtigt at lætte nogenlunde humane Bestemmelser ind — vel at mærke overfor Familier. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at tage denne Betragtning under Overvejelse. Jeg tror nok, at naar Loven kommer til praktisk Udførelse, ville disse Bestemmelser ogsaa faa en praktisk Betydning.

Jeg ønsker dernæst at henlede Opmærksomheden paa § 59, fordi der er kommen en Bestemmelse ind, der er ganske ny i Forhold til den nu gældende Ret, den findes i Slut-

ningen og lyder saaledes: „Viser det sig, at en Kommune ved begaaede Misligheder er bleven befriet for en samme paahvilende Forsørgelsesbyrde, kan det af Indenrigsministeren bestemmes, at paagældende Kommune desuagtet helt eller delvis skal bære Omkostningerne ved vedkommende trængendes fremtidige Forsørgelse“. Det er en Slags administrativ Straffeparagraf. Der foreligger Tilfælde, hvor man allerede nu har dekretet, at vedkommende Kommune skulde forsørge den trængende, uagtet man havde nogen Tvivl, om her var Hjemmel til det, fordi der var begaaet saadanne Misligheder overfor andre Kommuner, at det givne Paabud var billigt og retfærdigt. Jeg har i alt Fald selv givet en saadan Resolution, og den blev Ilystret — formodentlig fordi de vedkommende ikke med god Samvittighed kunde og af Frygt for Offentligheden ikke turde undrage sig denne Pligt. Det er som sagt en administrativ Straffemyndighed, som gives her, men endnu ere vi ikke komne saa vidt, at man ikke kan befrygte mislige Tilfælde af den Art. Derfor har man sat Bestemmelsen ind, den har som sagt ogsaa passeret Folketinget, og jeg tvivler ikke paa, at man ogsaa her vil billige den. — Ved at se paa § 59 falder mit Øje paa, at der i 2den Linie staar § 46. Jeg er sikker paa, at der skal staa § 45, jeg henstiller dette til den ærede Formands Opmærksomhed, der mulig allerede har været henvendt derpaa.

I Kapitel VI., der omhandler Udgifterne i særlige Trangstilfælde, var der oprindeligt taget en mere fuldstændig Bestemmelse med Hensyn til Opdragelsen og Anbringelsen paa Anstalter af døvstumme, blinde, Idioter og sindssyge. Den er nu gaaet ud, men der er for Resten ogsaa en Fordeling foreslaaet angaaende dette Forhold. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg tror nok, at det er rigtigt, at dette Forslag her ikke omfatter mere, end Tilfældet er, idet det vil være ærede Medlemmer bekendt, at man paa Finansloven har Bestemmelser angaaende blinde, døvstumme og Idioter saa vel som ogsaa om Sindssygeanstalterne, disse Bevillinger findes henholdsvis under Kultusministeriets og Justitsministeriets Dele af Finansloven. Rigsdagen vil altsaa ved Forhandling med de vedkommende Ministre